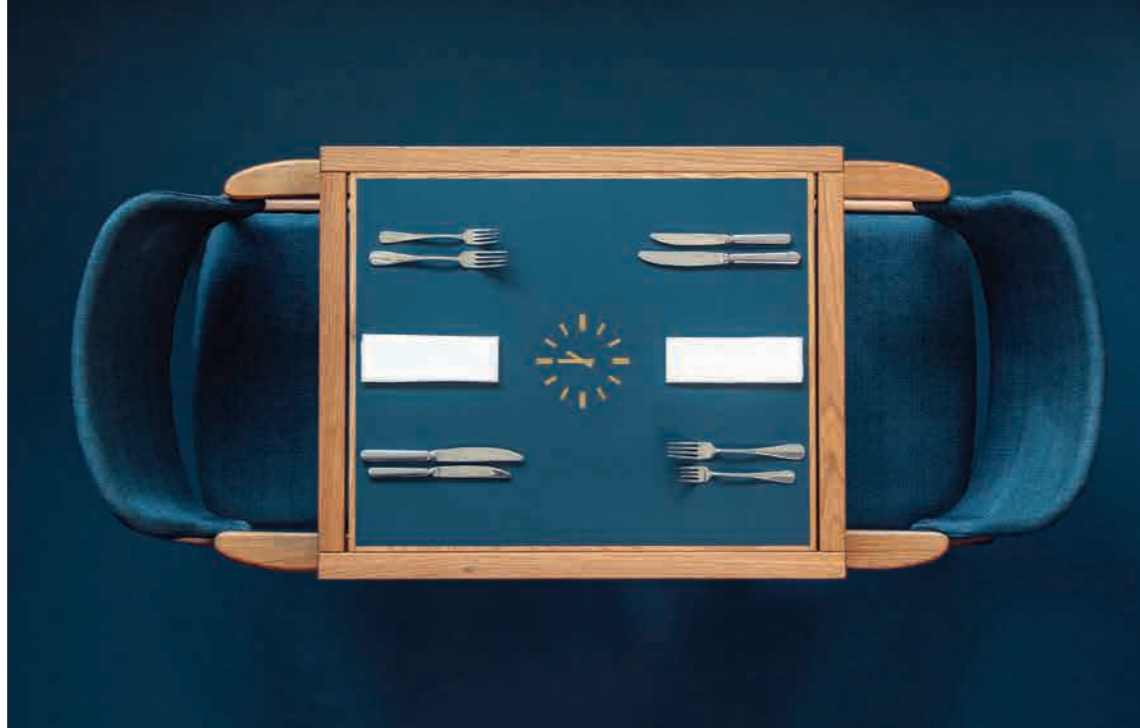

Szöveg: MIHÁLY KAMILLA
 Vezető tervező: SZENDRŐ PÉTER DLA
 (81FONT ARCHITECTURE&DESIGN)
 Grafika: LAKI ESZTER
 Fotó: DÖMÖLKY DÁNIEL

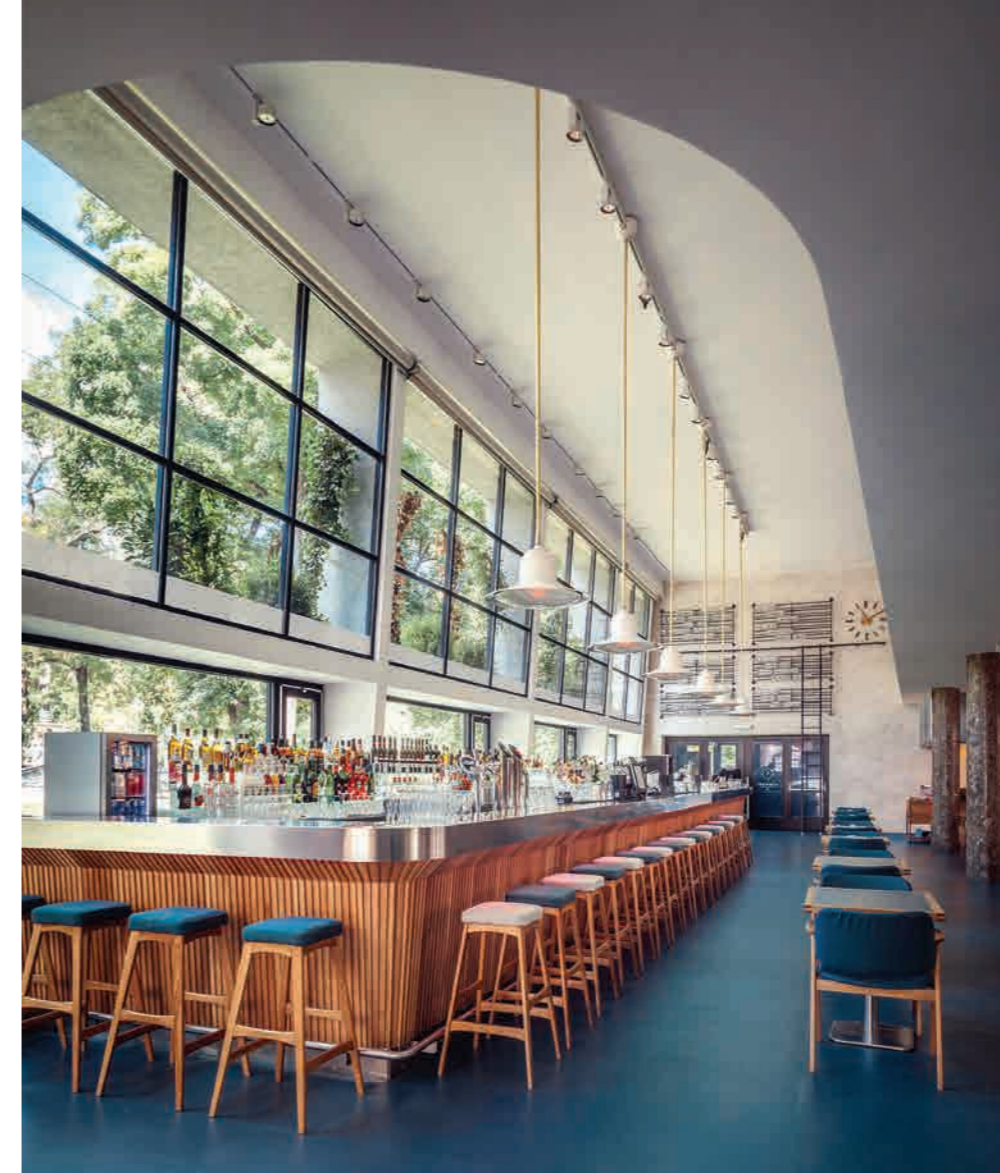
KIBONTAKOZÁS

TERMINAL Étterem & Bár

AZ Erzsébet téren álló egykori MÁVAUT-buszpályaudvar épülete megadta magát. A főváros valamikor legforgalmasabb buszállomása 1949-ben Nyiri István tervei alapján épült fel, és a '70-es évek végén kapott műemléki védeltséget, ami egyet jelentett a több évtizedes elhanyagolással. A 2000-es évek elején a magyar designkultúra lehetséges központjaként kezdték kezelni a Golda János (M-Teampannon Építész és Mérnöki Iroda) rekonstrukciós tervei alapján felújított és újraértelmezett buszpályaudvar.

Később itt jött létre a Design Terminál, ami pár éves működést követően most a szervezeti egységeit leszámítva kivonul az épületből, és egy közeli pavilonba koncentrálja programjait. Számátalan jóakaró vizionárius gondolat, kurátori, rendezvényszervezői kísérlet történt az épület felhasználására, de csak mostanra derült ki, hogy az egykori pályaudvar minek áll legkevésbé ellen: az éttermi funkciónak.

Szendrő Péter vezető tervező és Horváth Kristóf társtervező egy olyan teret alakítottak ki, ami több mint fél évszázad távlatából Nyiri István eredeti terveit bontja ki, és ezzel úgy tűnik, hogy az épület először kínálja fel magát új funkcióra. Az egybefüggő üvegfelületekkel lezárt napfényes, hosszanti váróterem étteremként működik tovább, ahol minden részlet a várakozás allegóriájára, és a korabeli tervezett környezetre pörög. Az eredeti terminálon valóban működött sötét, annak a műemléki dokumentációban szereplő metszete alapján, arányait megtartva készült a fal- és ablakmenti pult is. A tardsói vörös meszkőpadlóra egészében linóleumburkolat került, a hézagmentesen

illeszthető, tekerces padlóburkolat korabeli fejlesztés. Ez egyfelől a terem akusztikáját hivatott javítani, másfelől a bauhaus-kék linóleum az arculat meghatározó színe lett. A váróterem sárgaréz órájának vasos vonalazása a linófedésű asztalokba is beépült, a CNC-zett intarziák a megállított időt jelölik, a statikus mutatóállások felett ráérősen rendelhetünk. Laki Eszter arculattervei nemcsak az órát, hanem a korabeli Ikarusz-járművek szerkezeti rajzát hozták vissza, a terasz feletti árnyékolón, és a menükártyákon is a magyar járműtervezés hőskorát tanulmányozhatjuk.

Az eddig mellőzött eredeti téglavörös linóleum borítású padok végre befordultak a térbe és nagyobb asztaltársaságokat látnak el helyilel, a többi széket mintha az utastérből emelték volna át, viszont a Volánbusz ülésárpkapitok emlékei itt már egy belga textilgyár finom tapintású anyagán élnek tovább. A pult feletti rézfűggesztésű lámpák eddig vártak a felhasználásra: az 50-es évekbeli közületi lámpák dobozokban kerültek elő a Mőbelkunst galéria raktárából. Rengeteg saját tervezésű, tölgyfából készült bútor parkol a térben: székek, asztalok, növényládák, zsúrkocsik, amelyek a delikát asztalosmunkának köszönhetően magukon hordozzák a kor finom részleteit, vonalvezetésük azonban mai.

Az egykori menetrendjelző ejtőszámolapos sínén a napi menü váltakozik, ami általában a magyar konyha korszerűsített ételeit kínálja. A Nyiri tervezte épület egyik legizgalmasabb tulajdonsága az időhöz való viszonya, a Keleti pályaudvarról beszerzett régi bakelit-szinkronórák fala pedig azt mutatja, hogy az egész Földön ugyanakkor az időnek a próbáját kell kiállni.

